

VOJISLAV DESPOTOV VERSEI

A FELVETT FILMEK FILMEZÉSE

Boldog vagyok, hogy végre megtudtam:
a tündérek és törpék világa nem fikció.
Az életben minden elhibázott lépés sárkány.
Jópofa-arccal kell aludni,
de éberem kimeresztett egyik szemmel,
mint óvatos halott a holdfényben.
A költészet a varrótű
ezredrésze.
De betölti az egész testet.
A mozikba kamerákat kell beépíteni
a felvett filmek filmezésére.

NE FELEJTS EL SOSEM A KÁDBAN

Ne felejts el sosem a kádban,
ne hagyj a kiéhezett zuhanyok alatt.
Üblögetem nyelvem,
utolsó rendeltetésem.
Szappant mosok, egy egész gyűjteményt.
A tovaszálló holmikat őrzöm
erősen, tisztán és mozdulatlanul —
a portól és a költészettől.
De mégse felejts el sosem a kádban.
Zárd el a csapot.
És a szivacs le ne mossa
a régi jó piszkos világot.

A CITY ÉHES NYELVE

Ugrabugrálok a szociológia ablaka alatt,
hogy havazzon már,
de a tél mégiscsak maradjon
tél für sich.

Napközben napsütésre számítok,
este pedig
neonfényzáporra a cityben,
mely a nyelvnél is éhesebb.
Örök utamon a cigarettáért
vagy a kabala-jelekért
befordulok az utcából,
ahol még vagyok,
az utcába,
ahol már vagyok,
hallom a vörös zebra sikolyát,
nézem az eltévedt film
hangtalan vetítését a falfehér homlokra.
Egykedvű vagyok és veszélyes.

POUR LA LIBERTÉ DU MONDE!

Ez a tél életem legszebb tele volt.
Az adminisztráció ugyan megkínzott némelyest,
különböző igazolásokat kaptam — hogy beteg vagyok.
De mikor győznek meg arról, hogy eljött a szabadság?
Írtam a világ államfőinek és Kurt Waldheimnek.
A szabadság: hogy megszűnjön a házasság,
a pénz, a személyazonossági igazolvány.
A szabadságban senkinek sem kell mást tennie,
mint szabadnak lenni.
Lehangoló, de szükségszerű.
Szegény tyúkeszem,
bögtem, amíg lefelé jöttem a lépcsőn.
Felakasztom magam, mint ahogy
József Attila vonat alá ugrott,
mint ahogy egy kínai költő
téglát kötött a nyakába.

A városban azt mesélik, hogy szkizofréniám van,
pedig nekem csak orvosi igazolásaim vannak.
Vettem egy fekete bundát valakinek a szőréből,
pour la liberté du monde!

LÁNGSZÓRÓK

A költők is keservesen sírnak,
de szájukon át.
Ez azért van, mert emlékeket gyártanak,
mielőtt megmosnák a szappant.
A költők keservesen sírják
a lényeg könnyeit.
A kisleány és a kisleány
ezzel szemben — lángszóró.

HELYI TAVASZ

A tavasz megjött városunkba,
így írták a helyi lapok.
Délről visszarepültek a madarak,
a földből kirepült a fű.
Északról ideszállt egy kritikus,
aki a téren,
az önkiszolgáló előtt —
elejtette a száját.
Búcsúzóul minden városnak
meg kell csókolnia
a téli sillert,
a tavaszt köszöntve.

A KÚTBA KELL UGRANOM

Szerelmem, mondd,
minden cuccunk a helyén van?
Nem lógott meg egy sem a szobából?
Nem indultál cipőt szaggatni,
nyitva hagyva
magad után az ajtót?

Vagy talán a becsukott gyerek
kinyitotta az ablakot?
Ellenőrizd és jelentsd.
Ma nem jöhetek.
A kútba kell ugranom.

FÜLÖP Gábor fordításai